

РЕШЕНИЕ

№ 6917

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9410** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Д. К. (Cihan Kirca), [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Т. С., срещу Отказ изх.№ 23009661 от 14.08.2023 г. за издаване на виза за краткорочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че е положил дължимата грижа и е приложил доказателства относно целта и условията на заявеното пребиваване въз основа на покана-декларация от канещо лице. Счита, че административният орган не е мотивирал от фактическа страна и не е доказал основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция – МВНР не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 02.08.2023 г. кандидатът е подал заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република

България в [населено място], Република Турция. Към заявлението е приложена покана-декларация за частно посещение на чужденец в Република България от името на български гражданин З. М. Читак, ЕГН [ЕГН], от [населено място], област Б.; извлечение от лична разплащателна сметка на името на Д. К.; лична карта и паспорт на името на кандидата; международна полица за застраховка здравно осигуряване при пътуване. Не е спорно по делото, че на името на Д. К. е издадена предходна виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“).

Постановен е оспореният Отказ изх.№ 23009661 от 14.08.2023 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основания по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и основателни съмнение относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният отказ е връчен на Д. К. на 14.08.2023 г. и оспорен с подадена по пощата жалба на 28.08.2023 г. (гърба на л.б), поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.1 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 1 от 06.01.2022 г. на Генералния консул на Република България в И. е възложено на г-н В. Б. – съветник, ръководител на КК Б., да съставя, подписва и връчва формуляри по образец съгласно Приложения № 7 и № 8 към чл.34 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НРУИВОВР). Предвид издаването на оспорения отказ от г-н В. Б. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

По силата на чл.34, ал.1 от НРУИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр

в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към НРУИВОВР. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от НРУИВОВР отказът за издаване на виза следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. В случая, административният орган се е позовал на две основания за отказ по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ – по т.17 кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и по т.24 - налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

От фактическа страна органът е възпроизвел законовото съдържание на основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. В допълнение е посочил – анализът на представените документи и направените от апликанта изявления не доказват по безспорен начин заявената цел на пътуването (относимо към т.17) и налице са основателни съмнения, че апликантът ползва целта на пътуването като предлог за осъществяване на други цели, несъответни на заявеното (относимо към т.24). Макар формално отказът да съдържа мотиви от фактическа и правна страна, съдът приема, че същите са твърде общи, необосновани и лишени от конкретика касателно подаденото от кандидата Д. К. заявление, приложените към него документи и заявената цел на краткосрочното пребиваване.

По делото е безспорно, че Д. К. е подал искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, на основание чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

Основанията за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че Д. К. е представил валиден паспорт, медицинска застраховка за пътуване в чужбина, сключена в държавата на пребиваването му Република Турция и доказателства за притежавани от него финансови средства. Видно от представеното извлечение от банковата сметка на Д. К. в З. Банка, към 31.07.2023 г., наличността по сметката към тази дата е била 24 741.66 турски лири (по официалния курс на БНБ тази сума се равнява на 1577.53 лева). Не са необходими специални знания, за да се установи, че към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, независимо от липсата на превод на извлечението, балансът по сметката на Д. К. е бил 24 741.66 лири или 806 евро, т.е. чуждестранният гражданин е притежавал, към момента на кандидатстването си за получаване на виза, повече от две трети от средствата предвидени в чл. 17, ал. 1, т. 3 от Наредбата.

Оспорващият, в съответствие с разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 4, пр. 2 от Наредбата е

представил и покана-декларация от българско физическо лице З. М. Читак, с която тя се е задължила да покрие всички възникнали разходи за периода на пребиваване на чужденеца на територията на Република България и е декларирала негов адрес на пребиваване.

Безспорно е, че при сходни обстоятелства на Д. К. само три месеца по-рано е издавана виза за краткосрочно пребиваване, с която той е посетил България, като е напуснал страната в рамките на разрешението му срок.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Не е обосновано, по отношение на кои точно от представените документи, са налице основателни съмнения относно автентичността, истинността на тяхното съдържание, в какво се състои ненадеждността на направените от чужденеца изявления или кои обстоятелства поставят по въпрос намерението му да напусне страната в рамките на разрешението срок за пребиваване – второто прието от органа правно основание за постановяване на отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Още повече, че тези документи не са оспорени пред съда относно тяхното съдържание и автентичност.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Противно на изложеното в акта, в него не е извършен фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените изводи, базирана на конкретни факти.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани в оспорения отказ. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, както беше посочено по-горе. От съществено значение е обстоятелството, че в процесния оспорен акт няма никакви данни административният орган да е обсъждал въпроса, че на кандидата вече е била издавана виза за краткосрочно посещение в България и той не е нарушил срока на

разрешения му престой. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на длъжностното лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от Д. К. искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл.173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. К., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Т. С., Отказ изх.№ 23009661 от 14.08.2023 г. за издаване на виза за краткорочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностно лице Завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на направеното от Д. К. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: